

LABYRINT VAN BEELD EN WOORD

Expo van 1 sept tot 25 okt 2026 in bibliotheek Het Predikheren in Mechelen
Co-creatie van de Schilders van vzw De Toren uit Antwerpen, en van de studenten
Schrijver van het Conservatorium Mechelen (afdeling Woord)

Beste bezoeker,

hartelijk dank voor uw bezoek aan onze expo, en welkom op deze pagina van de Woord-afdeling van het Conservatorium Mechelen!

Ter aanvulling van de expo-brochure vindt u hieronder de volledige verzameling teksten - drieënveertig! - die onze studenten hebben geschreven bij de schilderijen.
Een aantal van deze teksten kregen al een plekje in de brochure, maar u ontdekt er hier maar liefst zeventien nieuwe!

Voor meer info over dit project of over de schilders die hieraan deelnamen, maar ook indien u graag grotere reproducties bekijkt van de verschillende werken, verwijzen we u graag naar de website www.vriendenvandetoren.be.

We wensen u alvast veel leesgenot, en ook een aangenaam bezoek aan de expo in de bibliotheek!

Vanwege het hele schrijversteam,

de docenten – Annemarie Peeters, Mich Segers en Elise Steenackers,

en alle deelnemende Schrijvers – Ada Ostyn, Katleen Craenen, Rita Vandenbroeck, Jens Pauwels, Kirsten Horemans, Guy De Becker, Aimé Bailly, Hilde Druyts, Bart Van Neste, Vera Hendrickx, Bruno van Hoof, Koen Verbeeck, Wim Derkinderen, May Graoui, Valerie Ansoms, Cas Baelus, An Sans, Ingrid Van Remoortel, Jolien Van Puyvelde, Isabella Vanremoortele, Riet Happaerts, Mark Dolfyn, Luc Vandervorst, Tinne Buelens, Tess Nonneman en Bryan Van Hauwaert

OVERZICHT TEKSTEN

1 Danny Marichal | De tuin#1

Ada Ostyn | Netjes op een rij

2 Danny Marichal | Rozen

Katleen Craenen | Rozenjazz
Rita Vandenbroeck | Scharlaken rood

3 Danny Marichal en Ludo Heremans | Mont Ventoux

Jens Pauwels | Bergoep
Kirsten Horemans | Etappe
Guy De Becker | Mont Ventoux San
Aimé Bailly | Mont Ventoux

4 Eddy Van Overloop | Route 66

Hilde Druyts | Route 66

5 Eddy Van Overloop | Waterval

Bart Van Neste | Een waterval
Vera Hendrickx | Giverny

6 Eva Somers

Bruno van Hoof | Het palet van Eva

7 Eva Somers | Lentebloesem

Hilde Druyts | Lentebloesem

8 Eva Somers | Deining

Koen Verbeeck | Deining
Rita Vandenbroeck | Stormachtig

9 Gie Goossens

Wim Derkinderen | Geen misverstand

10 Gie Goossens | Van oude besjes en frisse blaadjes

May Graoui | Doorkijk
Valerie Ansoms | Lentelucht
Cas Baelus | Van oude besjes en frisse blaadjes
Hilde Druyts | Bladeren en besjes

11 Gie Goossens | Kamwiel en dynamo

An Sans | Mijn rijwiel
Ingrid Van Remoortel | Duwtje in de rug
Katleen Craenen | Fiets met mij

12 Jan Maes | Pastorale

Ingrid Van Remoortel | Passie
Rita Vandenbroeck | Pastorale
Hilde Druyts | Pastorale

13 Jan Maes | Ouverture 1812

Jolien Van Puyvelde | Coda 1812

14 Jan Maes | Melancholie

Isabella Vanremoortele | Melancholie

15 Kris Mees | Zonder titel

Riet Happaerts | Gedicht

16 Kris Mees | Brief aan de mooiste

Mark Dolfyn | Brief aan de mooiste

17 Ludo Heremans | Ronde streling

Rita Vandenbroeck | Ronde streling

18 Ludo Heremans | Zonder titel

Luc Vandervorst | De dieren

19 Marc Pontaut | Fort Zeven

Cas Baelus | Fort Zeven
Rita Vandenbroeck | Fort Zeven
Riet Happaerts | Vredevol

20 Marc Pontaut | Oosterweel

Tinne Buelens | Jagen en dansen
Vera Hendrickx | Knipmes

21 Marc Pontaut | Zonder titel

Isabella Vanremoortele | Tussen zee en tijd

22 Patrick Argeerts | Wat zie ik daar buiten

Tess Nonneman | Brief

23 Patrick Argeerts | Echo

Cas Baelus | Echo
Hilde Druyts | Echo

24 Patrick Argeerts | Impressie tulpenveld

Bryan Van Hauwaert | Tijd van tulpen
Vera Hendrickx | Zonsopkomst
An Sans | Het Tulpenvolk

25 Groepswerk | En route

Hilde Druyts | Laaiend vuur

1 De tuin #1 | Danny Marichal

Netjes op een rij | Ada Ostyn

In zijn grote tuin
staan vijf bomen
netjes op een rij

Het klinkt als dat liedje
Zijn tuin zonder een vergeet-me-nietje

Zijn tuin met helemaal rechts een huis
in een roze kleur
zorgvuldig gekozen

Dag dak, dag dartel wolkendek
Ik zie, ik groet de dingen

Berensterk schilderwerk
Hij stelt hier paal en perk

Want wie tuiniert,
die blijft en viert

Wortel wortel, tak tak
Boomknot mij

2 Rozen | Danny Marichal

Scharlaken rood | Rita Vandenbroeck

Geen maan te zien, het avondrood komt tevoorschijn
Je wandelt nog even naar de bloementuin met de bedwelmende geur

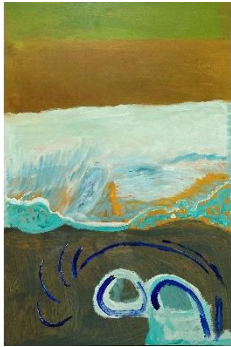
Met dichte ogen weet je toch waar je bent
in je kleine paradijs van frisgroen
Fragiel en zacht met ronde knoppen
Je vindt de weg langs het tuinpad onder de appelbomen
Tussen de rozenstruiken
de knoppen die op barsten staan

Floribunda
Een uitbundig levendige rozengeur

Rozenjazz | Katleen Craenen

Witte,
gele,
rode,
roze
purper-paarse, karmozijnen
klimmers,
kruipers,
heesters,
dwergen,
bottelrozen, bijenrozen
roosje, roos, rozekerood
ik fluit een roos deuntje voor jou
roos in mijn revers, roos in jouw corsage
uw rozen staan zo schoon meneer, perfect gesnoeid gelijk altijd
compost in de herfst en kalk in de lente, en goed wateren in de zomer
mille fleur, dentelle de malines, edith piaf, guirlande d'amour,
een roos voor jou mon amie claire – oh Claireke
doornrozen, wirwarwemelende woekerrozen
de roos kijkt boos, de prins
mag niet door

3 Mont Ventoux | Danny Marichal en Ludo Heremans

Bergoep | Jens Pauwels

Malaucène. Poan oept sijn?
Soewiesoe poan.
In elke sijn.
Brand in de koate.

Bédouin. Boudewoan?
Boudewoan hemmek hie nooit ni gezien.
Wel in Motril. Stiendoed, manneke.
Stiendoed.

Sault. Zoat?
Liever paprika, of Thai Sweet Chili.
Ieder zenne meug.

Leut dieje Ventoux ma komme.

Etappe | Kirsten Horemans

De gouden horizon *glijdt* trouw vooruit
zonder al te veel bravoure,
gewoon
de eerste glimp van wat mag
de einder in z'n eigen huid
die hij aantrekken wil deze dag.

'Echt mooi weer vandaag,' zegt zij.

'Ik kwam met de fiets,' en ze aait zijn hand.

stijgen

hijgen

Spugen duwen

langs de kronkelende wegen,

hier op deze hoogte, tussen flarden wolken

verlegt hij de paden, rijdend langs de grenzen
met een kromgetrokken lijf en
een hoofd vol

leven

‘Ik ben blij dat ik je zie.’

Zichzelf overstegen de berg beklommen

Waar het blauw – als staal –
hem overspant
In het gras gelegen de geest het lijf overwonnen

Verwonderd. Voldaan.

Hij lacht.

Ventoux San | Guy De Becker

Je spreekt hem aan met mijnheer.
Hij bijt in de kuit
elke keer
weer
of geen weer.
Zijn ijle lucht brengt je
dichter en dichter
bij de god
van moed en zelfopoffering.
Steeds verder
steeds hoger
verlegt hij een grens.
Gekromde ruggen aanbidden hem
Kijken uit naar zijn ongenaakbare top.
Aanvaarden dan en berusten
Hij blijft onbereikbaar.

Mont Ventoux | Aimé Bailly

Boudewijn De Groot vraagt zich af
Hoe sterk de eenzame fietser is
Die kromgebogen over zijn stuur
Tegen de wind
Zichzelf een weg baant?

Hoe sterk is hij
Die stampend, stoempend

Recht op de trappers
Zichzelf een weg baant
Naar de top van de Mont Ventoux?

Hoe sterk is de renner
Die eenentwintig kilometer lang
Zestienhonderd hoogtemeters
Slingierend door haarspeldbochten
Naar de top van de Mont Ventoux klimt?

Hoe sterk is de voldoening
Als hij hijgend en bezweet
Doodvermoeid
Eindelijk de top bereikt
Van de reus Mont Ventoux?

Vraag dat maar aan Poupou
De Mont Ventoux,
C'est tout!

4 Route 66 | Eddy Van Overloop

Route 66 | Hilde Druyts

Bloedrood
Alsof de stroom
Doorheen het hart
Alles kleurt

Een geel oog kijkt toe
En vraagt om rust en kalmte
Zodat het trage groeien
Tot volle bloei kan leiden

Ergens in het midden
Zit iemand verborgen
Die voelt

5 Waterval | Eddy Van Overloop

Giverny | Vera Hendrickx

Jouw waterval, Eddy, werpt mij instant terug naar een bezoek aan de tuinen van Monet in Giverny, vele jaren geleden.

De grote vijver waarin rode en paarse rododendrons, naast treurwilgen, zich spiegelen aan wit-roze waterlelies. Ik zie ze zo weer voor me. Lange borders met rode, blauwe en gele bloemen – perfect onderhouden door talrijke tuinmannen en -vrouwen – langs brede wandelpaden. In het voorjaar nog strak en afgemeten, in de zomer een weelderige plantengroei die niet meer in banen wordt geleid. Dan worden de paden bedolven onder de vele uitlopers van Oost-Indische kers. Zelden zag ik een plek waar dit schitterende plantje zoveel ruimte krijgt als in deze tuin. Het functionele is hier ondergeschikt aan de schoonheid.

Monet ontwierp de tuinen zelf en ze inspireerden hem het hele jaar door. Hij overleed honderd jaar geleden en nog steeds genieten wij van zijn poëtische en creatieve brein. De planten in de perken werden zorgvuldig gekozen zodat elk seizoen intens werd – en nog steeds wordt – beleefd. Pergolabogen met klimmende rozen in alle kleuren. Het Japanse groene bruggetje dat, in het seizoen van de Wisteriabloesems, oevers verbindt onder een blauw dak.

Op jouw schilderij, Eddy, dwarrelt en spettert diezelfde kleurenpracht als in Giverny. Zelfs het bruggetje herken ik. Harmonie in de chaos, chaotische weelde.

Dankbaar dat deze herinneringen door jou uit mijn vergetelheid werden gehaald.

Vera

Een waterval | Bart Van Neste

Een witte fee zweeft roze door mijn waterval
tussen de rode bloemen van mijn taterval
gele bladeren schateren naar beneden
blauwe druppels snateren zonder rede
tot ze drijven in mijn vijver
ik ben een schilder
en soms een schrijver

6 **Eva Somers**

Het palet van Eva | Bruno van Hoof

heen en weer
af en aan
golven stranden zonder einde
breken ruisend op de kiezels
dan keren ze
zoeken weer de stille diepte op
stil

het strand is veilig
vertrouwd
waar de branding begint
laat de vertrouwde kust los
we staren in de vloed naar een ongekennde magie
van blauw en groen tot grijs en bruin
donkere kleuren maar ook frisse tinten
hoe mooi is ook het wit als de golf breekt
machtig
prachtig
telkens is het anders en nooit hetzelfde
golf na golf
herhaald, toch uniek
golven zijn steeds aanwezig
je moet ze willen zien
kijk goed en je hoort ze
kijk goed en je ruikt ze
de zee is overal
in gekrulde zinnen
in bloemsuikerbloemen
in de lentebloesem
in de wereld om ons heen
die steeds in beweging is:
deining
eb
vloed

7 Lentebloesem | Eva Somers

Lentebloesem | Hilde Druyts

Buigen, kronkelen, dansen
Fladderen en vliegen
Een malse wemeling

Van donker naar licht
En terug
Stijgen en dalen
Open en dicht
Een eeuwige deining

8 Deining | Eva Somers

Stormachtig | Rita Vandenbroeck

Windstilte

Wachten voor de storm losbreekt
ijzige stilte
grijze lucht
geen blad beweegt

De wind neemt je mee
Alles komt in beweging
Golven, blaadjes en bomen

opstuwende waterdruppels
rimpeling, rimpels en wimpels

De wind neemt je mee
Zes beaufort
torenhoge golven en meeuwen die krijsend balanceren
je bent overgeleverd aan andere krachten

Deining deining

Deining | Koen Verbeeck

wat ik zoal wil achterlaten in de zee
een laatste ogenblik naast je liggen
tussen eb en vloed hand in hand
de geur na het afstrijken van een lucifer
in het donker met blote voeten
horen hoe ook de zilte slaap in een schelp
zand strooit in mijn ogen en
zout me uiteindelijk overmant

9 **Gie Goossens**

Geen misverstand | Wim Derkinderen

aanbeland in een feestzaal,
bevreemdend helder verlicht,
waar verstild wanorde heerst
in een dadaïaans vergezicht

wil jij aanwezig zijn
omdat afwezig zijn
niet jouw keuze kan zijn

omwille
van al datgene wat jullie
levenslang, op hoop van zegen,
zo zorgzaam hebben aangeplant

omwille
van die zachte kinderhand
die, de jouwe zoekende,
samen op verkenning wil

omwille
van die enige luitenant-ter-zee
die jou liefdevol, veilig en secuur,
doorheen alle woelige waters loodst

en wat die feestzaal betreft
die, blijvend helder verlicht,
niet lang stil gebleven is

daar vind je de anderen
de trouwe landgenoten
de verf en de kwasten

waar elkeen vrijer dan voordien
op geheel eigen wijze
illustreert (ons wil laten zien)
wat dat desolate vergezicht
onwelvallig heeft aangericht

10 Van oude besjes en frisse blaadjes | Gie Goossens

Doorkijk | May Graoui

Zie jij mij
Of zie jij wat ik toon?
Ben ik wie ik toon?
Is wie ik toon wie jij ziet?

Zie jij mij
Of toon ik dat wat jij wil zien?
Wat jij verwacht te zien?
Toon ik wie jij wilt dat ik ben?

Zie jij mij
Of zie jij je eigen invulling?
Ben ik een beeld van mezelf?
Of een doek voor jou?
Gekleurd door jouw blik?

Zie jij mij
Zie jij wie ik ben?
Of ben ik wie jij ziet?
Ben ik omdat jij mij ziet?

Zie jij mij

Lentelucht | Valerie Ansoms

Groen.
Alles groeit en bloeit.
Tsjilpende vogels, hoopvol geurende koffie, ochtenddauw op het gras.
Het regent
in mijn hoofd.
Ik verlang naar de zon. Warmte
wil ik voelen, stralen, rijzen, lachen, zoenen, knuffels, onvoorwaardelijke
Liefde. Rood.
Nog meer van die intensiteit.
Tijd. Wat een uitvinding.
De meest kostbare of meest zinloze,
wie zal het zeggen? Woorden
volgens mij vaak overbodig.
Dieren gebruiken die niet en begrijpen elkaar toch ook?
Misschien zelfs beter. Intensier, oprechter, zonder poespas, ik -
Kijk, een vogel! Vluchtig, vrij, vleugels
gebroken. Zal ik
in deze prille frisheid ontwaken
of ben ik verloren?

Van oude besjes en frisse blaadjes | Cas Baelus

Ik kijk naar de wereld

met nieuwe blik, een roze bril
Een wervelwind aan blaadjes, een felgekleurde spiraal

Ik kijk de wereld aan

verstopt achter de bladeren laat ik het buiten binnen
overdonderend
verbloemd

Ik kruip de allerhoogste boom in om het landschap te aanschouwen door de lens van
mijn camera
zo helder en duidelijk en afgelijnd en omringd door alle wildernis
Al de ruimte tussenin, niemandsland

Ik kijk de mensen aan, enkel door mijn raam
Als ik
door alles heen
naar jou kijk

zal jij mij dan zien staan?

Bladeren en besjes | Hilde Druyts

dwarrelende blaadjes
zweven over de wereld
een dansende lente
in winterse tijden

de kunst van het verfraaien
verbergen en verbeelden

wie of wat speelt hier de hoofdrol
de gaten of de bladeren
het groene of het paarse
de rechte lijnen of de draaischijven

kiezen en kaderen
een heerlijk spel

11 Kamwiel en dynamo | **Gie Goossens**

Fiets met mij | Katleen Craenen

Fietsefietsefiets, gezwind
met strakke spieren de heuvel op
en zwierig weer
bergaf remmen
los en voeten hoog
mijn liefje achterop op kermisdag
lichte armen om mijn middel
zinderende zomerzon

Welk wankel wielending
geklemd tussen mijn benen
ijzeren steeksels tegen
mijn tenen een ketting knijpt
mijn veters vast
het botst tegen een borduur
en keilt mij tegen de stenen
arm geschaafd en builenkop

Een blinkend ros zwemt
in de diepte trekt een
staart van vis en wier
sierlijk slaat het
't achterwiel, springt
schuimspetterend de golven uit
trapt een regenboog
in de blauwe lucht

Duwtje in de rug | Ingrid Van Remoortel

mijn fiets blijft bollen
zelfs zonder wielen
mijn fiets blijft rollen
zelfs zonder ketting

ik blijf trappen
zelfs zonder pedalen
ik blijf klimmen
zelfs zonder versnelling

Mijn rijwiel | An Sans

Sinds mijn achtste fiets ik door het leven. Ik heb fietsen gehad die verdwenen, gestolen werden, verkocht raakten of langzaam versleten waren. Telkens wanneer er één verdween, zocht ik snel een andere.

Misschien omdat een fiets voor mij nooit zomaar een bezit is geweest. Een stalen ros is een belofte. Van vrijheid. Van avontuur. Van een horizon die altijd verder ligt dan vandaag. Sommige mensen verzamelen herinneringen in fotoalbums. Ik verzamelde ze op twee wielen.

Ik heb nooit een favoriete tweewieler gehad. Eigenlijk vind ik iedere velo mooi. Niet om zijn kleur of zijn merk, maar om wat hij belooft. Elke fiets draagt een verhaal met zich mee: van plaatsen die werden bezocht, wegen die werden gevolgd en avonturen die nog wachten om beleefd te worden.

En nog steeds, wanneer ik een fiets zie, voel ik hetzelfde als dat kind van acht jaar: de onweerstaanbare drang om op te stappen en gewoon weggaan.

12 Pastorale | Jan Maes

Pastorale | Hilde Druyts

Woeste zeeën
Donkere gedachten
Schuiven voor het wit
Maar het vuur blijft branden
Het licht wordt niet gedoofd
In gaten en spleten
Zie je de ziel
Ze wervelt

Pastorale | Rita Vandenbroeck

Licht en donker
Flarden vliegertouw hoog in de lucht
Ultramarijn wolkendek met rode tinten
Gewikkeld in witte vliegtuigstrepen
Bruisend licht aan de drempel van de grot
En overal zijn er openingen, kom er maar in
Er is plaats genoeg
Verbreek de stilte niet
Kom binnen en vergezel mij
Dit is mijn plek

Passie | Ingrid Van Remoortel

rood wervelt
 blauw verbindt
 losse eindjes
passie plakt
 rood over blauw
 vlakt wit weg

13 **Ouverture 1812** | **Jan Maes**

Coda 1812 | Jolien Van Puyvelde

Heer, red uw volk.
Van velden die zwart slaan van vlaggen, van hoeven, van heet buskruit.
Behoed hen voor koper, voor koorts, voor keizers die de winter onderschatten.
Onder de vochtige hemel van september knielen moeders in modder
met koude knokkels en kapotte knieën.
En intussen trekken cello's hun trage, donkere cirkels,
alsof verdriet een rivier is die nooit de zee bereikt.

Te wapen, burgers! Vormt uw bataljons!
Een lied van land en Europa marcheert in de maat:

Marsmaal, marmermaag, mannenmond.
Boven Borodino barsten de bommen.
De aarde beeft.
De adem breekt.
IJzer eet zich door jongenslijven.
Maar de winter, ach, de winter, die spreekt Russisch.
Hij fluistert in bontkragen, in berkenbossen, in wolvenhonger.
Hij kruipt in de vingers van soldaten, wit en woordeloos.
Laat de laarzen later komen.
Laat het koper klagen voor het kraakt.

God, red de tsaar! Heers tot schrik van onze vijanden.
Sneeuw spreekt tot de botten van terugtrekkende mannen.
Moskou brandt onder barstende kanonnen.
Napoleon wordt kleiner en kleiner onder vallend aslicht.
Tot alleen de wind nog overblijft,
en de klokken,
en een oud gebed
dat door Rusland dwaalt
als rook over ijs.
Een wind
die woorden
uit monden wist.

14 Melancholie | Jan Maes

Melancholie | Isabella Vanremoortele

Bruine haarkrullen
onopvallend en saai
willen meer kleur bekennen
Felrood

15 Brief aan de mooiste | Kris Mees

Brief aan de mooiste | Mark Dolfyn

Brief aan de mooiste

Grenzen loos, einde loos

Geven en LEVEN

Einde loos, wat is loos?

Delen en spelen

Zorgen loos, rusten loos

Delen met wie?

Einde loos ... het einde

Geven ... aan de MOOISTE

16 Zonder titel | Kris Mees

Gedicht | Riet Happaerts

Verborgen onder de blauwe en groene kleuren,
Draagt het onschuldige meisje de aarde met zich mee.
Haar mondje roept naar de nog toegankelijke wereld,
Opgetogen en argeloos, alsof alles mogelijk is.
Maar diep in haar ogen schuilt iets stils en verborgens.

De woorden zijn verdwenen,
Maar de kleuren spreken.
Ze houdt zichzelf vast,
Tussen licht en donker,
Tussen herinneringen en vergeten.
Het blauw en het groen blijven bestaan,
Het roze, geel en oranje,
Als zachte vreugde
Die zelfs door het donker heen blijven doorschemeren.

17 Ronde streling | Ludo Heremans

Ronde streling | Rita Vandenbroeck

Ingekapseld en teruggetrokken
De wijde overkapping schermt je af
En toch ben je zichtbaar
De start is uitgesteld de motor slaat niet aan
Het briesje voorspelt hagel
Je wacht tot de tijd rijp is tot de bui overgewaaid is
Tot er verzoening komt, je maakt aanstalten
Want je wil hier weg maar vertrekken lukt niet
Op wie wacht je? Op een helper? Een lotgenoot?
Je hebt tijd en je hebt geduld
Hoelang duurt verlangen?
Wachten of verwachten
Ingekeerd en toegewijd

18 Zonder titel | Ludo Heremans

De dieren | Luc Vandervorst

Tussen het onvermijdelijke
en het onverhoedse
zie ik de dieren

Een kudde schapen loopt voorbij
Pissebedden ontmoeten mieren
Drie fuutjes drijven op het meer

Tussen geel en blauw
Tussen si en la
Tussen de voordeur en mijn huid
zie ik jou

Een dikke spin loopt in mijn mond
Een TikTok-katje doet me wenen
Een Shiba bijt in mijn scheenbeen

'Morgen kan je ook dood zijn,' zegt mijn vriend
'Hoe gaat het nog met jou?' vraag ik
'Ik ben gisteren toch gehuwd,' lacht hij

19 Fort Zeven | Marc Pontaut

Fort Zeven | Cas Baelus

Een
met de natuur, al het strakke metselwerk ten spijt
Harde hoeken overwoekerd door klimplanten allerlei
Vleermuizen broedend in de krochten waar vroeger zo zorgvuldig het buskruit werd
bewaard

Twee
strakke lijnen die het groen doorkruisen
Verscheidene goederen vervoerend op rails
IJzer dat zijn sporen nalaat als littekens in het landschap

Drie
vogeltjes in volle vlucht
Een vinnige ijsvogel laag zwevend boven het water
Een grote bonte specht, een boom belegerend en daarboven
een buizerd

Vier
seizoenen die elk om beurt de boel hier bestormen. Weergaloze regel hagel wind
Een overvloed aan natuurelementen, waartegen geen gebouw bestand is
Niets meer dat overblijft dan een tastbaar bewijs van menselijke overmoed

Vijf
paden die loodrecht op elkaar deze plek bewandelbaar maken voor mensen,
weer behandelbaar maken voor mensen
Een weg die de natuur splitst van de natuur maar ons dichter bij elkaar brengt

Zes
punten aan de ster enkel door die buizerd daarboven te zien
Briljant, volmondig uitmuntend, geometrisch geniaal, schitterend de stad beschermend
Voor eeuwig omarmend

Omarm me, voor even, hier in Fort Zeven

Fort Zeven | Rita Vandenbroeck

Groen, groener
Zacht limoengroen
Munt en dille, salie en marjolein
Berk en linde, liguster en laurierkers
Schakeringen van licht en donker
Het schuiven van schaduwen
Strepen die uitdijen en zonnevlekken die verdwijnen
Velden en weiden in de verte
Overal geritsel en vogelgekwetter
Sprinkhanen en goudgele kevers in volle bedrijvigheid
Zeven kleine mieren trippelen op de takken
Gebogen en kronkelende twijgen
Wandelende takken dwars door het groen.

Vredevol | Riet Happaerts

Ze zat op een houten bankje in een park omgeven door witte, droomachtige wolken. De bomen omcirkelden haar en de vogeltjes vlogen speels rond in lussen. Ze zuchtte diep en voelde een ontlading van pure rust en kalmte haar overprikkelende gevoel overstijgen. De natuur nam alles met één windvlaag mee. Het omarmde al de chaos en liet die met een klap vallen op de grond. Het groene overspoelde haar geprikkelde gedachten en bracht een serenade van innerlijke stilte. Ze kwam terug tot de werkelijkheid en het heden, los van al het voorafgaande en de toekomst. De vrede nam het over.

20 Oosterweel | **Marc Pontaut**

Jagen en dansen | Tinne Buelens

Kriskras,
zigzag
in een wirwar.

Niet wetende
welke richting,
welk pad.

Lijnen die
blijven draaien,
blijven jagen.

Geen houvast,
geen stilte,
geen rust.

Voor de een.

Kribbelkrabbel,
klodders en kladderen
met krijt en verf.

Niet vragend
welke richting,
welk pad.

Lijnen die
mogen dwalen,
mogen dansen.

Vol verwondering,
vol vrijheid,
vol plezier.

Voor de ander.

Knipmes | Vera Hendrickx

De verende man schuifelt zo snel over de vloer dat ik niet één maar wel minstens vijf dansers zie. Tegelijk. Hij plooit zich dubbel, in alle richtingen. Elastieken benen lijkt hij te hebben. Op het snelle ritme van de muziek neemt hij nu de hele dansvloer in. Ah! Nu weet ik aan wie hij mij doet denken: Basil van Fawlty Towers – de hoteleigenaar. Die nam ook zo'n lange passen waarbij hij leek te knippen als een schaar.

Ik kan wel genieten van iemand die zich helemaal laat gaan zonder zich iets aan te trekken van hoe het eruit ziet. Hij lijkt zich zeer goed te amuseren, hoewel iedereen zijn wiekende armen en benen probeert te ontwijken.

De verende man doet mij ook aan Guy denken, mijn oud-collega die op zijn 70-jarenfeestje nog de hele dansvloer innam. Hij, hij beweegt wel vlot, van de ene move in de andere. Gaat helemaal op in de muziek als hij danst. Swingen doet hij op dezelfde manier. Zalig om zo meegenomen te worden in sterke en toch losjes leidende armen. Zwieren over de vloer, en jaren teruggaan in de tijd – me weer jong voelen. De jaren van de fuiven waar DJ's plaatjes draaiden en je een nummer kon aanvragen. Het was altijd afwachten of hij – het was nooit een zij – het ook zou draaien. Hing wat van zijn smaak af en hoeveel andere verzoeknummers hij nog kreeg. Zelf nam ik ook een halve dansvloer in, maar bij de harde rock bleef ook ik op mijn tegel. Enkel het hoofd bewoog terwijl de muziek mijn lijf in donderde met heel af en toe een knipbeweging, maar niet te vaak.

Draaiende derwisjen, die knippen ook subtiel – daar hou ik zo van. Het is wel een echte mannenzaak, vrouwen zijn hiervan uitgesloten. Hun lichamen dansen lenig in alle richtingen, en gaan na een tijdje in extase.

En Jan, dat was ook een uitstekend danser – ondanks zijn bovengemiddelde lengte. Zijn swingende knieën knikten hem op onze hoogte. Hij is wat uit beeld verdwenen – er zijn geen leuke fuiven meer. Zou hij nog dansen?

21 Zonder titel | Marc Pontaut

Tussen zee en tijd | Isabella Vanremoortele

Ik kijk uit op het strand en de zee

De immense wolken

Tegenhouden is mijn werk

Dag in dag uit sta ik op post

Licht en wind laat ik door

Al de rest houd ik tegen.

Ik

Ben

Een vliegengordijn.

Hoelang al, weet ik niet. Maar als ik op de toestand van mijn linten moet afgaan, is het toch al ettelijke jaren. Sommige zijn door de zon verkleurd, andere op meerdere plaatsen gekreukt, gekneusd of zomaar afgescheurd door de handen van te grijpgrage kinderen of een knabbelende hond.

En, zoals in elke familie zijn er wel een paar buitenbeentjes bij, zoals de dagdromers die zich verbeelden dat ze lianen zijn in de tropische jungle, ver van dit raam, ver van de zee. En dan heb je nog de dwarsliggers, die liever de wereld horizontaal bekijken en zich half

over een paar andere linten gedrapeerd hebben. Waarom, weet ik niet. Misschien vinden ze verticaal hangen maar saai, of willen ze acrobatiekunstjes uitvoeren maar hebben ze toch nog wat steun nodig van hun zussen en broers.

Zo hangen we hier samen, mijn linten en ik. De vliegen, muggen en wespen glippen gewoon tussen ons door.

Ik weet het.

En het knaagt vreselijk aan mij. Een gordijn dat almaar meer doorlaat, is dat dan een vliegend gordijn?

22 Wat zie ik daarbuiten | Patrick Argeerts

Brief | Tess Nonneman

Liefste Ellie,

Vandaag ben ik boodschappen gaan doen. Op zich niets bijzonders, maar deze keer voelde het anders. Ik stond bij het fruit toen een oudere vrouw naast mij kwam staan om een paar citroenen te pakken. We raakten aan de praat, en dat gesprek is sindsdien in mijn hoofd blijven hangen.

We hadden het over het leven. Ik vertelde haar over jou. Over ons. Ik denk niet dat je dit ooit zult lezen. Waarschijnlijk ben ik te laf om het daadwerkelijk te versturen, en zelfs als ik dat wel doe, kan ik me moeilijk voorstellen dat het lot mij gunstig gezind is en deze brief zonder obstakels bij jou terecht te laten komen.

Ik had gewild dat het anders was gelopen tussen ons. Dat ik eerder uit die waas was ontwaakt. Wie weet was alles dan anders geweest.

Met alle liefde,
Nilan

23 **Echo** | **Patrick Argeerts**

Echo | Cas Baelus

geen ziel te bekennen zo heb ik het graag bij het verkennen van deze eeuwig-brandende
vlammenpracht waar geen glooiing of schakering ooit het landschap verzacht

geleid door het witte licht dat nog schijnt in mij me de weg wijst wanneer ik verdwaal met
de golven van mijn gedachten mee langs de strakke paden die me van het ene lege vlak
naar het ander leiden

hier op de uitgestrekte weide onder de verschroeide zon hoor ik in stilte niets anders
dan de zot die constant tegen zichzelf zaagt zich beklaagt dat hij niets anders hoort en
niemand meer ziet alsof hij hier niet zelf voor heeft gekozen de hypocriet

vanop een vereffende berg werp ik mijn licht op allen die ik bemin duisternis en zij mij
evenmin

geen mens die mij hier ziet staan die mij verstaat laat staan weet wat ik bedoel geen mens
die mij verslaat en me van deze toren duwen zal die ooit getuige wordt van mijn fatale val

geen mens zal ik nog zijn behalve hier binnenin dit eeuwige landschap in mijn eigen wereld
zwervend van dal tot vallei waar eeuwig het licht zal schijnen het vuur zal branden enkel
en alleen voor mij

Echo | Hilde Druyts

een waaier
van binnen naar buiten
vredig
somber
zonnig
licht

één enkele keer
een flits, een afdruk
van iets groters
altijd gedragen
door de gloed
van binnenin

24 Impressie tulpenveld | Patrick Argeerts

Tijd van tulpen | Bryan Van Hauwaert

Ik heb alle velden voor mijn
rode tulpen, trouwe vertellers
ontsproten als sproeten
sneller dan jeugd omhoog

Ik heb het land, voor mij
perken onbeperkt
de horizon voorbij het strand
glimt groen, de zee blinkt rood

Ik houd de tijd niet bij, ik
ben halfweg tot de zon
haar kruin de grond intrekt
koude nacht, onverwacht
mijn tuin een kamer groot

Zonsopkomst | Vera Hendrickx

Vredige rust bij het ontwaken,
elke lenteochtend opnieuw.

De mist bijna verdreven,
de eerste zonnestralen bereiken ons.

Als soldaten staan we in het gelid,
maar strijden zullen we nooit.

Straks worden we van onze stengels gerukt
om vazen te vullen in maffe woonkamers.

Nog even genieten we van dit moment,
zij-aan-zij, als soldaten in het gelid.

Het Tulpenvolk | An Sans

Niemand weet het, maar diep onder de tulpenvelden leeft een klein volk.

Generaties lang woonden ze veilig tussen de wortels, waar de aarde zacht was en de geur van bloemen door hun gangen zweefde. Hun huizen waren gemaakt van dauwdruppels, gevallen bloemblaadjes en dromen die door de wind waren verloren.

Maar dit jaar gebeurde er iets onverwachts.

Met bloembol en alles verdwenen de tulpen!

Eerst één.

Toen twee.

Toen tientallen.

De bewoners keken bezorgd naar het plafond van hun wereld. Steeds meer licht sijpelde naar binnen.

'Hier hadden we geen rekening mee gehouden,' mompelde de oudste van het dorp.

En dus begonnen ze aan hun grootste avontuur ooit: de zoektocht naar een nieuwe thuis, voordat de laatste tulp geplukt zou worden.

Sommigen zeggen dat ze nog steeds onderweg zijn, reizend op hommels en meevarend op de avondwind, op zoek naar een plek waar de bloemen nooit verdwijnen.

Want waar ga je wonen als je hele wereld wordt geplukt?

25 En route | Collectief werk

Laiend vuur | Hilde Druyts

Woorden geraken verzonken
Er komen gaten in verhalen
Mist nestelt zich in breinen
wordt het leven grijs?

Vertellen met penselen
Gaten worden kleurrijk ingevuld
vol met levenslust

De passie wordt gepreikt
Met laaiend vuur en wervelende vormen
achttien handen tonen samen
hoe levendig de binnenkant blijft